

## **2027: GYŐZELEM HATALOM NÉLKÜL?**

### **VEZETŐI ÖSSZEFOGLALÓ**

A 2027-es francia elnökválasztás történelmi lehetőséget teremthet a Nemzeti Tömörülés (RN) számára: a párt jelöltje a jelenlegi erőviszonyok alapján minden korábbinál közelebb kerülhet az Élysée-palotához. Marine Le Pen három korábbi kudarca ellenére a politikai környezet kedvezőbbnek tűnik, miközben Jordan Bardella személyében a párt egy fiatal, széles körben elfogadott és politikailag versenyképes vezetőt is fel tud mutatni. Egy esetleges választási győzelem azonban önmagában nem jelentené az RN programjának végrehajtását. Az államigazgatásban, az igazságszolgáltatásban, a független intézményekben és a kulturális-média szférában fennálló intézményi viszonyok, továbbá az alkotmányos, parlamentáris és európai jogi korlátok jelentős mértékben behatárolnák az új elnök mozgásterét. Mindemellett a francia társadalom demográfiai és politikai átalakulása olyan mértékben előrehaladt, hogy annak gyors visszafordítása komoly társadalmi konfliktusokkal járna. Egy 2027-es RN-győzelem ezért kétségtelenül történelmi politikai áttörést jelentene, de annak valódi kormányzati és szakpolitikai eredményekké alakítása jóval nehezebb feladat lenne.

A 2027 tavaszára tervezett elnökválasztási kampány már kezdetét vette. Évek óta először tűnik reálisnak, hogy a Nemzeti Tömörülés (RN) jelöltje valóban megszerezheti az Élysée-palotát. A közvélemény-kutatások következetesen az RN-t mutatják minden rivális politikai tábor előtt.

Hogy végül Marine Le Pen vagy fiatal pártfogoltja lesz-e a jelölt, az még nyitott kérdés, de a lendület egyértelműen a patrióta jobboldalt segíti. Marine Le Pen már három alkalommal — 2012-ben, 2017-ben és 2022-ben — indult az elnökválasztáson, és minden alkalommal alulmaradt, részben azokkal az intézményi és médiát jellemző mechanizmusokkal szemben, amelyek hosszú ideje védik a fennálló politikai rendszert. Ezúttal azonban a körülmények minden korábbinál kedvezőbbnek tűnnek.

Ezzel párhuzamosan a párt elnöke, a mindössze 30 éves Jordan Bardella, Franciaország egyik legnépszerűbb politikusává vált. Karizmatikus, fegyelmezett és jól megtalálja a hangot a fiatalabb

generációval. Személyében az RN generációs megújulása is testet ölt, miközben a párt térnyerésének egyik meghatározó szereplőjévé vált.

Mégis, még ha a Nemzeti Tömörülés jelöltje végül el is jut az elnöki tisztségig, komoly okok szólnak amellett, hogy ez önmagában nem eredményez majd érdemi változást olyan meghatározó kérdésekben, mint a tömeges migráció, a woke-agenda vagy a francia társadalom egyes részeinek előrehaladó iszlamizációja.

**A mélyállami struktúrák és az intézményi beágyazottság továbbra is érintetlenek maradnának.**

A magas rangú köztisztviselői kar, az igazságszolgáltatás, a fontos független hatóságok, valamint a média és a kulturális elit jelentős része évtizedek alatt alakult a progresszív és Európa-párti normák mentén. Hivatali idejének utolsó éveiben Emmanuel Macron tovább erősítette a stratégiai pozíciókban lévő, hozzá lojális szereplők jelenlétét, akiknek megbízatása túlélheti a következő elnöki ciklus kezdetét is. A francia állampolgárok érdekeinek elsődlegességét célzó, a kitoloncolásokat felgyorsító vagy az iskolákban és a közigazgatásban kialakult ideológiai beágyazottság visszaszorítására irányuló komolyabb kísérletek ezért várhatóan intézményi ellenállásba, jogi eljárásokba és adminisztratív késleltetésbe ütköznek.

**Emellett az alkotmányos, parlamentáris és európai korlátok is jelentősen behatárolják egy elnök tényleges mozgásterét.** Az Élysée-palota megszerzése ugyanis nem jár automatikusan nemzetgyűlési többséggel. Az RN több kiemelt programja — így a nemzeti preferencia elve, a szigorúbb állampolgársági szabályok vagy a nagy léptékű visszatérések — összeütközésbe kerülhet az egyenlőség alkotmányos elveivel és az európai joggal. Ezek módosítása nehéz alkotmánymódosításokat vagy népszavazásokat tenne szükségessé, amelyek kimenetele korántsem garantált. Az egymást követő kormányok tapasztalata azt mutatja, hogy a migrációs politika ambiciózusabb elképzelései milyen könnyen felhígulhatnak, illetve milyen könnyen elbukhatnak a bíróságokon vagy az európai jogi kötelezettségek miatt.

**Végül a társadalmi és demográfiai realitások is olyan mértékben megváltoztak, hogy gyors visszafordításuk már önmagában is komoly kihívást jelentene.** A területileg koncentrált bevándorlás, a párhuzamos társadalmak kialakulása és a politikai iszlám térnyerése nem számolható fel pusztán kormányzati intézkedésekkel. Egy határozott politikai irányváltás azonnali utcai mobilizációt válthatna ki a radikális baloldali hálózatok és az iszlamista militáns csoportok részéről, miközben az oktatási rendszer, a kulturális intézmények és a gazdasági élet egyes szereplői továbbra is ellenállhatnak a kulturális irányváltásnak. A konfrontáció politikai és társadalmi költségei végül olyan magasak lehetnek, hogy még egy eltökélt RN-elnököt is óvatosságra és kompromisszumokra kényszerítenének.

Az RN 2027-es győzelme mindezek ellenére történelmi jelentőségű áttörést jelentene, elmozdítaná a francia és az európai politika erőviszonyainak középpontját. Különösen Jordan Bardella fiatalos és dinamikus politikai jelenléte mutatja, hogy a patrióta tábor immár nemcsak számottevő választói támogatással, hanem a jövő számára hiteles politikai arccal is rendelkezik.

A francia politikai rendszer azonban éppen az ilyen jellegű kihívások befogadására és semlegesítésére épült, és az elmúlt évtizedekben folyamatosan erősödtek az ezt lehetővé tevő mechanizmusok. Az elnökválasztás megnyerése immár nem tűnik elképzelhetetlennek. A választási győzelem tényleges kormányzati változássá alakítása azonban — különösen a migráció, az identitás és a szuverenitás kérdésében — továbbra is lényegesen nehezebb feladatnak ígérkezik.